

Legg ut ulla én gang til

Dom. 6,7

- Av Petra Sveum -

Denne Gideons historie har vært i tankene sent og tidlig siden vi hadde vårt siste misjonærmøte 9.-10. oktober. Hovedposten på dagsordenen var bemanningsspørsmålet. Et raskt overslag over de mest prekære behov viste at vi fra neste år (gjerne før!) trenger minimum 23 misjonærer ut til Zaire. Og da er ikke de enorme behovene i den høyere skolen tatt med og heller ikke alle tomme misjonsstasjoner. Antallet burde nok helst fordobles, for arbeid er det mer enn nok av til alle.

Israels historie på Gideons tid er som et speilbilde av Zaire i dag når det gjelder Guds rikes arbeid. I Dom. 6,3 står det at midianittene og amalekittene og Østens barn drog opp mot Israels folk hver gang de hadde sådd og at israelittene ble helt utarmet ved fiendens hånd. Dette er sannheten også for vårt felt her ute, spesielt det vi kaller «vårt nye felt» - Maniema og Kisangani - som i virkeligheten ikke er noe nytt misjonsfelt, - men utbrent mark etter andre misjoner som virket der for år tilbake. Satan har benyttet seg av «den brente jords taktikk» og har i sannhet lykket. Også her på «vårt gamle felt» merker vi «midianittenes og amalekittenes» herjinger. Deres mål er nå som før å ødelegge det som er sådd...

Israel ble reddet fordi det var en enkel, liten Gideon, en Gideon som led med folket og som så nøden og behovene rett inn i øynene, en Gideon som lyttet når befrieren talte, en Gideon som lot himme-

lens Gud lede og bestemme. Derfor ble Israel reddet. «Gå av sted så sterk som du er,» lød oppfordringen. Tenk, sterk! og han som var så svak, den yngste i landets ringeste ætt. «Så sterk som du er», ble det sagt. Altså ikke så sterk som du ønsker å være, så sterk som den eller den, eller så sterk som du egentlig burde være, men så sterk som du er her og nå - for Allmaktens Gud som har kalt, går selv med.

Så gikk Gideon så sterk som han var, eller rettere, så svak som han var. Så tar han de første skritt på lydighetens vei og får beskjed om å fortsette. Foran den store og viktige avgjørelsen, da det virkelig gjaldt, bad han om et nytt bevis på at Herren var med og en stadfestelse på kall og ledelse. Han la ut ulla, én gang og én gang til, fikk det tegnet han bad om og dro straks av sted uten å nøle. Og Israel ble berget!

Zaire har dessverre så altfor få menn (kvinner) av Gideons støp-

ning i dag, og nå som det trengs mer enn før. Hvorfor kan hele Maniema og Kisangani regnes som nybrottsfelt i dag til tross for Ordet som så rikelig ble sådd der for årtier tilbake? Jo, det var ingen Gideon som slo «midianittene» og «amalekittene» på flukt. De fikk herje fritt. Hele vårt felt nå d.v.s. både det såkalte «øvre feltet» eller «gamlefeltet» og det såkalt «nedre eller nye feltet» er i overhengende fare for å bli avsvidd mark dersom hjelpen fremdeles uteblir, dersom Gideon fremdeles nekter å gå.

Så er denne artikkelen et samstemmig rop fra alle oss som står i arbeidet her ute, et rop om hjelp. Vi ønsker å rope av våre lungers fulle kraft: «Kom fram, Gideon!» Hvor er det blitt av deg? Legg ut ulla på nytt! Kom ut! Arbeidet venter i bibelskoler, litteraturarbeid, barne/ungdomsarbeid, evangelisering, bibelkurser, skolearbeid, sykearbeid, byggearbeid (kirker), osv. osv. Hvem du så er og hva du så er av yrke, - her ute trenger du aldri frykte «arbeidsløshets-spøkelset».

Å! den som kunne få deg på hørehold nå! - Deg, nettopp deg. - Du unge Gideon, som går Bibel- og misjonslinjen på en av våre høyskoler, hvorfor ikke ta et praksisår her ute før du går videre? Du kan da vel i hvert fall «legge ut ulla» så får du se.

Du unge Gideon i menighetene våre, du som er så usikker på ditt framtidskall og yrke. Hvorfor ikke benytte ventetiden her ute, bruke den i tjeneste for andre? Det koster

Forts. s. 15

KORSETS SEIER, lørdag 21. november 1981

★

Legg ut ulla...

Forts. fra s. 6

ingenting «å legge ut ulla». Gjør det du også. Du får sikkert svar og det rette svar for deg. Prøv!

Og du Gideon, som allerede er veletablert. Du føler deg så ofte utilfreds der i velferdsstaten og materialismens hverdag. Du merker at det er noe som drar på deg for å få deg inn i en mer meningsfylt tilværelse, få deg inn i en oppgave der du kan utrette noe for andre, hjelpe, lindre, i det hele: være noe for dem som virkelig trenger det. Du, her ute har de bruk for deg 365 dager av året. Legg ut ulla!

Du som nå er kommet så langt at du «tituleres» som «misjonskandidat for Zaire», ta det ikke altfor mye med ro når det gjelder forbedelser. Skynd deg å bli startklar og gjør som Gideon: Dra så fort du får tegnet. Herren er med deg!

Og så dere, våre kjære misjonærkolleger! - dere som har vært her ute, dere som kjenner behovene, dere som satset slik før... hvorfor kommer dere ikke ut igjen? Hvorfor kommer ikke du? - Ble du så skuffet, sier du? Skuffet over folket, over de kristne også. Ja, det

hender over alt i verden det, til med i gamle, gode Norge. Men du, Gud har ikke kalt oss hit ut for at Zairefolket skal bli slike som vi vil ha dem. Han har kalt oss hit ut for å virke blant dem, hjelpe dem og bringe dem evangeliet slike som de er. Helst ble du vel skuffet over oss dine medarbeidere. Ja, det er lett forståelig! Men om du skal vente til misjonærene blir snille mot hverandre og noe bortimot engler, ja, da må du nok vente til tusenårsriket og da har verken Zaire eller andre land bruk for oss som misjonærer.

Vær klar over at alle disse unnskyldningene er Satans triks for å få deg til å holde deg hjemme slik at hans midianitter og amalekitter kan herje fritt på den plassen du egentlig skulle vært. Og du kan tro de herjer! Derfor, driv alle disse unnskyldningene ut av din tankeverden i Jesu navn, og husk det gamle, gode rådet: «Den beste kritikk mot andre kristne (la oss si misjonærer også), er å be om å bli en bedre kristen (misjonær) selv.» Kjære medarbeider, vær så snill og legg ut ulla én gang til!

Så til slutt et ord til hver eneste en som leser dette: Be! Be for Zaire som aldri før! Be om at høstens Herre må drive arbeidere ut, og prøv deg selv inn for Guds ansikt, legg ut ulla slik at du får se klart hva du skal gjøre i denne så prekære situasjon i vår misjon. Du er fullt opptatt, sier du, helengasjert, stresset... Ja, det vet vi om. Du er i full sving med å bygge deg hus, med å restaurere, med å etablere

din stilling, med å skaffe barn, å en best mulig framtid eller med å trygge din alderdom. Alt dette er riktig, så vel og så bra, men du, kan du ikke likevel nå, nettopp nå, midt i din travle hverdag, ta deg en 5-10-minutters pause og lese to vers fra den vise Salmos bok, kapt. 24,11.27. Forresten, la oss lese det sammen:

«Frels dem som hentes til døden, og hold tilbake dem som føres skjelvende bort til retterstedet.»

«Fullfør din gjerning der ute og gjør den ferdig på marken! Siden kan du bygge ditt hus.»

Legg så ut ulla og vær Ordets gjører, og ikke bare dets hører. Lykke til og velkommen med i «høstens» innhøstnings- og bergingsaksjon!

KS KRONIKK - LØRDAG 16. MAI 1981

Dette spørsmålet har stått for meg helt siden august i fjor da vi hadde bibelkurs for våre ledende brødre, og spørsmålet ble formyet under årets feltkonferanse her i februar i år. Nå under en kortere «avkoblingsperiode» p.g.a. sjukdom er dette spørsmålet og noen tanker i denne forbindelse blitt

PETRA SVEUM:

Har høstens Herre regnet feil

som en tærende ild i mitt indre og jeg må få dele det med andre. Det skjer under færer og med frykt og megen beven, men det får bare «stå» til».

På nevnte bibelkurs ble det ved to anledninger spesielt pekt på de enorme områdene her ute som fremdeles er uten evangeliet. Det var som om Makedonia-ropet lød fra alle kanter: «Kom i Hjelpe oss! Send oss evangeliet!» Under årets feltkonferanse var det tatt ut noen som skulle redegjøre for arbeidet på de forskjellige felt innen vårt område. Det var gripende å høre beretninger fra Kisangani, Kindu, Maniema, Kiindi, Kabare osv. Og igjen lød Makedonia-ropet og kanskje enda mer intenst: «Kom oss til hjelp! Send oss arbeidere!»

Da jeg satt og lyttet til dette, tok jeg til å gruble litt, regne litt, spørre litt. «Disse feltene, markene, åkeriteigene, hører de ikke inn under Guds arbeidsmark?» Vi vet jo at en av bondens viktigste oppgaver er å skaffe seg arbeidere og nok av arbeidere for å få avlingen i hus

«Bonde Hans» kom ut på åkeren og ropte til Yngvar: «Yngvar, du må hjelpe med høyonna. Karene mine rækker ikke med alt og vi frykter regnet.» Yngvar kunne jo protestere og sagt som slik: «Nei, hør no min gode bonde. Du har kalt meg hit for å lukke i kårhållåkeren og du ser det er mer enn nok arbeid

her. Dessuten arbeider vi så godt sammen vi fem her at jeg føler slett ikke for å flytte på meg, ikke enda i hvert fall...» Men Yngvar svarte ikke slik. Han reiste seg bare stille, børstet jorda av knærne, tørka hendene på bukselåra og sa med et godt, lyst smil: «Ja, eg kjem nå med ein gong!» Så gikk han til den ensomme, kjedelige jobben det var å siste der på hesteriva tima etter time og rake den kjempestore kløvervollen. Yngvar var villig og klar til «omplassering», derfor ble også *den delen* av «arbeidsmarken» ferdigjøstet.

En morgen uteble Magne da vi stille opp for å begynne arbeidet. Vi undret oss, men broren fortalte at Magne var sendt til meieriet med melka fordi sveiseren måtte hjelpe til med hesjing. Skulle Magne «kjøre mjølka». Han den «spe-de yngling» og så *den* vegen, over *den* brua og i *den* trafikken nede i sentrum... Men Magne dro glad og trygg av sted for han kjente «Bonde Hans» og visste at det var

flotte administrative evner. Uten villige arbeidere hadde høsten gått tapp!

Her er vi nettopp ved sakens kjerne i vår aktuelle situasjon, både heime i Norge, her ute i Zaire og på andre misjonsfelt. Akkurat som «Bonde Hans» regnet ut hvor mange han trengte for å berge av-

lingen, hvor de trengtes og nårde trengtes, slik har Høstens Herre beregnet og sendt bud, kalt arbeidere, plassert og omplassert etter behov, men... så mange var (er) uvillige. Derfor er det så mye ubrøyt mark i dag, så mange avsvidde åkrer. Derfor faller så mange overmodne aks nyttesløst til jorden. Derfor så mange til døden forvitte rop fra tusener på tuser: Kom! Hjelpe! Bring oss evangeliets lys! - men rop for døve ører! Å som det smertler å tenke på de mange ubrutte marker og åkeriteiger. De venter på plog og hakke, men så er arbeiderne så redde for blemmer i fine hender og jord på nypussa sko at de foretrekker å pusle der i rosehekter og staudbed rundt huset... Å, som det smertler å se de ødelagte og ruinererte åkrene p.g.a. uvillighet til omplassering. Se på menighetene i C. f.eks. Den er nå som en ruinaug med enkelte røyksøyler som minner om at det engang var ild og glød, men nå - askeshaug, og hvorfor? Jo, forstanderen, den

«Når jeg tenker på alle disse forsømte og glemte åkeriteigene og villmarken både heime i Norge og ute på misjonsmarkene, ja, da er det noe som tenner i meg, reiser seg der inne, noe som får lille, ubetydelige meg til å ønske at «jeg var noe», ønske at jeg hadde litt myndighet om ikke annet enn en eneste dag og da spesielt over pinseløket. Og hva ville jeg så foreta meg denne «myndighetsdagen»? Det er misjonær Petra Sveum som stiller dette spørsmålet. Hun gir svaret også.

Svar som han du: «Ja, nå kjem je...» Personlig har jeg aldri hørt om at en først må bli arbeidsløs heime i Norge før en kan dra ut til sitt virkefelt ute på misjonsmarken. Snarere tvert om. Så kom deg av sted, du, før flere overmodne

aks går til spille, aks *du* skulle berge.

Det neste jeg ville foreta meg, var å «tvangsutskrive» hver eneste evangelist og forstander i våre norske byer og sende dem av sted i nord, syd, øst og vest til trange fjorder, inmostengte daler, bortgjemte grender for at de der kunne virke for Høstens Herre noen måneder. Igjen et kor av protestler og du tenker at jeg kan da slett ikke mene deg. Jo, deg, nettopp deg.

«Ja, men menigheten min, da.» sier du. Stopp litt. For det første er det nå slett ikke *din* menighet, men Guds. Og for det andre: I flere år har du nå betjent denne menigheten. Du har da vel lært dem «å brødtø seg selv» slik at de kan stå på egne ben en tid. Og er de nå for svake til å stå, så la dem falle på kne, da vel. Det ville være det beste som kunne hende denne «din» menighet det at de falt på kne og ble der noen måneder. Kutt ut søndagsmøtet, mandagsmøtet, ju-niorkor og alle disse... dagsmøtene og skriv rett og slett *bønn* over det hele, så skal du finne en helt ny menighet når du som «ny» forstander kommer tilbake. «Men økonomien da,» sier du, «du vet de løpende utgifter og...» Ta det rolig, du bror. Blir hjertene fylte av nådens og bønnens ånd, blir nok kollektbøssene fulle også. Det kan

Fort. s. 15

som en tærende ild i mitt indre og jeg må få dele det med andre. Det skjer under tårer og med frykt og megen beven, men det får bare «stå» til».

På nevnte bibelkurs ble det ved to anledninger spesielt pekt på de enorme områdene her ute som fremdeles er uten evangeliet. Det var som om Makedonia-ropet lød fra alle kanter: «Kom! Hjelp oss! Send oss evangeliet!» Under årets feltkonferanse var det tatt ut noen som skulle redegjøre for arbeidet på de forskjellige felt innen vårt område. Det var gripende å høre beretninger fra Kisangani, Kindu, Maniema, Kitindi, Kabare osv. Og igjen lød Makedonia-ropet og kanskje enda mer intenst: «Kom oss til hjelp! Send oss arbeidere!»

Da jeg satt og lyttet til dette, tok jeg til å gruble litt, regne litt, spørre litt. «Disse feltene, markene, åkerteigene, hører de ikke inn under Guds arbeidsmark!» Vi veit jo at en av bondens viktigste oppgaver er å skaffe seg arbeidere og nok av arbeidere for å få avlingen i hus til rett tid. Han regner ut, plasserer og omplasserer slik at grøden kan reddes til enhver tid. Men hva så med Høstens Herre og hans ansvarsområde, de store høstmarker? Hvorfor ligger så mang en åkerteig udyrket, avsvidd, forsømt, upåaktet? Har Høstens Herre regnet feil? Har han regnet feil når det gjelder arbeidsmarken her ute? Har han regnet feil når det gjelder den norske arbeidsmark, for også der ligger det ubrukt mark så mange plasser. Svaret er jo klart og innlysende: Høstens Herre har så visst ikke forregnet seg verken når det gjelder tid eller arbeidskraft, slett ikke. Feilen finnes et annet sted, og det er det vi skal snakke litt sammen om nå, du og jeg.

Hver gang disse «høstmark-tan-kene» kommer for meg, flytter jeg meg i tankene noen ti-år tilbake i tiden og ser meg sjøl som tenårings på alle fire i en stor kålrabiåker hos «Bonde Hans». Vi var fem tenåringer som jobbet der fra tidlig morgen til seine kvelden i herlige sommerdager. Festlig hadde vi det sjøl om knærne ble såre, ryggene verket og neglen ble kortere og kortere for hver dag de slåss med kveke og annet ugras. Litt stolte var vi og, for vi tjente jo hele 1.20 kr. pr. dag. (Da vi fikk vår første lenning, bestemte mor at min søster og jeg først av alt skulle kjøpe oss hvert vårt Nytestamente. Litt av en verdifull lønningspose, det, i hvert fall.) Men tilbake til kålrabiåkeren. Det hendte at

her. Dessuten arbeider vi så godt sammen vi fem her at jeg føler slett ikke for å flytte på meg, ikke enda i hvert fall...» Men Yngvar svarte ikke slik. Han reiste seg bare stille, børstet jorda av knærne, tørka hendene på bukselåra og sa med et godt, lyst smil: «Ja, eg kjem nå med ein gong!» Så gikk han til den ensomme, kjedelige jobben det var å siste der på hesteriva tima etter time og rake den kjempstore kløvrevollen. Yngvar var villig og klar til «omplussing», derfor ble også den delen av «arbeidsmarken» ferdighøstet.

En morgen uteble Magne da vi stilte opp for å begynne arbeidet. Vi undret oss, men broren fortalte at Magne var sendt til meieriet med melka fordi sveiseren måtte hjelpe til med hesjing. Skulle Magne «kjøre mjølka». Han den «spe-de yngling» og så den vegen, over den brua og i den trafikken nede i sentrum... Men Magne dro glad og trygg av sted for han kjente «Bonde Hans» og visste at det var en mann som aldri handlet uten å tenke. Han visste at «Bonde Hans» gav han den støeste og sikreste hesten og den beste kjerra, og så dro han av sted uten så mye som ett ord til protest. Og sveiseren kunne bruke sine kjempekrefter der de trengtes best den dagen. nemlig til hesjing. Så kom mjølka på meieriet i rett tid og vollen ble ferdighesjet før kvelden fordi både Magne og sveiseren var villige til «omplussing».

Da vi var ferdige med kålrabiåkeren og vi fikk oppgjør, sa «Bonde Hans» alltid på sin lune måte: «Takk for jobben, og så før jeg vel lov å sende beskjed på dere når vi skal til med skuronn og potetopp-taking.» Og like sikkert som høsten kom, kom budet fra «Bonde Hans»: «I morgen tar vi til med skuronna!» Og så var det «å stille opp» sammen med den faste staben til ny innsats i kalde høstdager og solvarme middagstimer. Slik gikk det år etter år og «Bonde Hans» fikk både høy, korn, poteter og kålrabi i hus så snart ikke høststormer og snøen overrasket for mye. Hvorfor lyktes det for «Bonde Hans»? Var det fordi han var så flink til å regne og beregne, flink til å organisere det hele? Å nei, slett ikke bare det. Dersom arbeiderne han hadde regnet med og kalt på til arbeidet, hadde ute-blitt, hadde nektet å jobbe, hadde nektet enhver omplassering og omdirigering, ja, da hadde det ikke hjulpet noen verdens ting med bondens feilfrie beregninger og

lingen, hvor de trengtes og når de trengtes, slik har Høstens Herre beregnet og sendt bud, kalt arbeidere, plassert og omplassert etter behov, men... så mange var (er) uvillige. Derfor er det så mye ubruytt mark i dag, så mange avsvidd åkrer. Derfor faller så mange overmodne aks nyttesløst til jorden. Derfor så mange til døden fortvilte rop fra tusener på tusener: Kom! Hjelp! Bring oss evangeliets lys! - men rop for døve ører! Å som det smerter å tenke på de mange ubrutte marker og åkerteiger. De venter på plog og hakke, men så er arbeiderne så redde for blemmer i fine hender og jord på nypussa sko at de foretrekker å pusle der i rosehekker og staudder rundt huset... Å, som det smerter å se de ødelagte og ruinerte åkrene p.g.a. uvillighet til omplassering. Se på menigheten i C. f.eks. Den er nå som en ruinhaug med enkelte røyksøyler som minner om at det engang var ild og glød, men nå - askehaug, og hvorfor? Jo, forstaderen, den brennende vekkelsespredikanten, ildsjelen, han sa nei og nei igjen de gangene Høstens Herre bad om hans tjeneste på en annen åkerteig. Nå har han kjørt både seg sjøl og skuta i senk p.g.a. ulydighet. Eller den så blomstrende menigheten i R. Ødelagt, på randen av fullkommen krise fordi det var en som sa nei da han ble kalt dit. Så ble en annen valgt, som ikke var kalt... og så gikk det bare ikke. Eller de tusener på tusener som ennå ikke har hørt Jesu navn nevnes fordi de som ble bedt om å gå til dem med budskapet, nektet å gå. Si meg, er det noen som til nå har ventet for-gjeves på... deg?

Når jeg tenker på alle disse forsømte og glemte åkerteigene og villmarken både heime i Norge og ute på misjonsmarkene, ja, da er det noe som tenner i meg, reiser seg der inne, noe som får lille, ubetydelige meg til å ønske at «jeg var noe», ønske at jeg hadde litt myndighet om ikke annet enn en eneste dag og da spesielt over pinsesefolket. Og hva ville jeg så foreta meg denne min «myndighets-dagen»? Først ville jeg få «ut» alle friske, hjemmевærende misjonærer og misjonskandidater, få dem av sted til den åkerteigen Gud selv har utsett for dem. Jeg synes å høre et kor av protester: «Kjære deg, jeg står jo midt oppe i et rikt virke her! Du ser hvor opptatt jeg er... Du kan da ikke mene...» Jo, du, jeg mener du skal dra. Yngvar var også «midt oppe i arbeidet» da han ble kalt vekk fra kålrabiåkeren...

foreta meg denne «myndighets-dagen»? Det er misjonær Petra Sveum som stiller det spørsmålet. Hun gir svaret om så.

Svar som han du: «Ja, nå kan jeg...» Personlig har jeg aldri om at en først må bli arbeid heime i Norge før en kan dra ut sitt virkefelt ute på misjonsmarkene. Snarere tvert om. Så kom av sted, du, før flere overmo-

Har høstens Herre . . .

Forts fra s. 11

du stole på. Pakk kufferten og dra av sted, du, dit Herren kaller . . .

«Men jeg,» sier evangelisten, «du kan da ikke mene meg, jeg står jo midt oppe i en vekkelse. Du mener da ikke at jeg skal dra nå?» Jo, akkurat det mener jeg. «Ja, men vekkelsen, da?» Kjære bror, er vekkelsen så knyttet til deg at den forsvinner så snart du runder første sving, ja, da er det sannelig på tide at du kommer deg av sted. Dra som første mann, du far!

Nå ryster nok mangen forstander, misjonær, evangelist, ja, hver leser oppgitt på hodet, smiler overbærende til dette og mumler stille: «Utopi, søster! Bare utopi!» Jeg sier akkurat det samme, men det er bare så forargelig at noe i mitt innerste indre ikke er enig med seg og her skal du få vite hvorfor.

Når jeg har hatt mine «hvileperioder» heime i Norge har jeg reist litt og da helst på småsteder for de har alltid vært mine «hjerdebarn». Rett ofte er jeg da blitt forundret over å finne et bedehus og en egen menighet i de mest bortgemte krokene. Jeg har begynt å spørre litt ut om «menighetens historie», og mest alltid har svaret vært omtrent som slik: «Jo, du skjønner våren og sommeren 1940 var nåværende forstander evakuert hit. Så hadde vi husmøter, det ble vek-kelse og både han og andre besøkte oss rett ofte under krigen for å skaffe seg litt mat og dermed ble det faste møter, bedehus og menighet. Men nå etter krigen har det dessverre dabbet av . . . Nå har vi sjelden og aldri besøk, bare enkelte ganger i forbindelse med inn-samlinger . . .» Utopi eller hva?

Selv er jeg oppvokst i ei lita grend som «faller mellom to stoler» når det gjelder møtevirksomhet. I min oppvekst var det sjelden eller aldri møter der i grenda, men sommeren 1940 ble det møter, og hvorfor? Jo, to prester var evakuert til en gård der i grenda og så ble det møter . . . Utopi? Nei, nøktern virkelighet!

I Ap.gj. 8 leser vi om hvordan evangeliets såkorn ble sådd utenfor Jerusalems åkerteig. «Men på den dag ble det en stor forfølgelse mot menigheten i Jerusalem, og de ble alle adspredt over Judeas og Samarias land, unntagen apostlene» (8,1). «Og de forkynte evangeliet i mange av samaritanenes byer» (v. 25). «Men Filip ble funnet i Asdod, og han dro omkring og forkynte evangeliet i alle byene, inntil han kom til Cesarea» (v. 40). Utopi? Å, nei, nøktern virkelighet.

Venner, medarbeidere, skal vi vente til «en ny Jerusalems forfølgelse» eller «et nytt 1940» før vi kommer oss ut over dørstokken?

Så til slutt et spørsmål til tålmodige deg som har orket å lese denne artikkelen helt til nå: Hvordan er det med deg? Er du på den rette plass på Herrens åker? Jeg spør ikke om du er aktiv i Herrens tjeneste, for det vet jeg du er. Du er så opptatt, så. Mye har du fått utrettet også både der du var før og der du er nå. Du har bygt, du har utvidet virksomheten, osv. men, du – tenk om dine byggekunster skulle vært brukt f.eks. her i Zaire? Du er fullt opptatt med junioren, med undervisning, med det ene og det andre. Ære være deg for det. Men du, er du sikker på at det er de rette

juniorene du arbeider blant, at det er den rette skoleklassen du står overfor? En av de mange tomme plassene her ute og andre steder, står vel ikke tom fordi du nekter å gå? De mange hjerteskjærende ropene fra lengtende sjeler, roper de forgjeves fordi du ikke vil gå til dem? Står det en tom plass i Zaire eller et annet sted i dag fordi du foretrekker rosebedet i Norge framfor nybrottet ute? Jeg bare spør. La svaret bli gitt til Høstens Herre som aldri regner feil . . .

Før vi nå blar videre og leser i K.S. så la oss bli stille litt innfor denne Høstens Herre og så ber vi for hverandre med denne enkle lille bønne: «Herre, la meg alltid, hver dag, få være og virke på verdens beste og sikreste arbeidsplass: i sentrum av din vilje!»

KS KRONIKK - LØRDAG 21. JUNI 1980

Hun var nettopp kommet hjem etter et par år i utlandet. Hun ble bedt om å bringe en hilsen i søndagsmøtet, og det gjorde hun med glødmot og brann. Det var spesielt alvorlig i vår tid hun snakket om, og hvordan både presse og radio nå i inn- og utland er med og proklamere tegn etter tegn på at Jesu gjenkomst er nær forestående. Det hele munnet ut i en sterk appell om å være rede hver tid og stund og å leve som om hver dag var den si-

hadde vært preget av hellig alvor, ikke minst det siste møtet hvor emnet var «Tiden og borttrykkel-sen» og hvor taleren konkluderte med å stille spørsmålet som ble stilt den rike bonde: «Hvem skal så ha alt det du har samlet?» Hvem skal ha det du har samlet? – En skulle tro at etter en slik uke og en slik mektig avslutning, skulle hver ha nok med seg og sitt og skynde hjem til lønkkammerkrok og stilling, men nei... Den ene bad andre

Dagen etter var eldsteråd og byggekommité samlet for igjen å drøfte nybygg. Det ble kalkulert med syv-sifret tall. Ja, for alt må være «tipp, topp». Visst hadde de plass nok fra før. I ukemøtene var de tomme stolene langt flere enn de besatte, for ikke å snakke om når det var bønnemøter... Da ropet så å si hver stol sin tomhet ut i tomheten... Men en må jo følge med tiden og utviklingen. En lever jo i de flotte lysekroners tid, i de

tallene når du er flyttet? Om en alkoholiker eller narkoman kom til deg nå i dag og bad deg om noen kroner til narkotika, ville du gi ham noe? «Nei, ikke en øre til den slags.» Hører jeg deg si. Men når du hentes hjem, blir bankbok og pengeskrin igjen, og da kan du slett ikke kontrollere hva det blir brukt til. I den store og dype fortvilelsen som følger etter borttrykkel-sen, er jeg sikker på at mange av de som er latt tilbake, vil søke inn i narkotikaens drømmeverden i sin bitre nød, og da kanskje ved hjelp av *dine* midler, penger du samlet deg ved iverdig arbeid og mye slit. Du, var det ikke bedre at du vekslet inn disse midlene nå mens du har «eiendomsretten», vekslet dem inn i «Evangelle-banken» der det blir brukt til å redde sjeler for himmelen?

Og dere som bygger og restaurerer lokaler – hvem skal om kort tid overta disse lokalene? Går det an å stå på talerstolen søndag formiddag eller kveld og forkynde under tåter at vi er kommet inn i aller siste time av vår ventetid på Jesu gjenkomst og så neste dag bevilge og bestemme hundre-tusener av kroner til nybygg eller restaurering? Ja visst går det an, men så blir da også hver hundrekroning som en strek over sannheten fra søndag og hvert spadtak som en

og tydelig: Kutt av på millionene der hjemme og bygg heller noen gudshus ute på misjonsmarkene. Der fylles i hvert fall lokalene, mens de hjemme i Norge ofte står halvfulle – millioninvesteringene til tross. Et lite regnestykke her fra Zaire kan kanskje mildne min oppfordring: Om dere som nå er opptatt med bygging, kuttet ned f.eks. én million, ville dere for den kunne bygge 15-20 kirker i sten eller 50-60-70 i tre her ute. Tenk på det! Ville dere bruke den ene millionen til evangeliseringen, ville dere kunne lønne minst 5000 – fem

tusen – evangelister i ett år! Lokalene våre får vi ikke med oss når Jesus kommer, men sjelene vinner ved disse fem tusen blir med. La oss så til slutt stige ned fra million-stillaset og ned på grasrot-plan igjen. Hva med oss nå? Tror vi på det vi lytter til og det vi selver vinner om at Jesus kommer når som helst? Viser vi i hverdagen at vi tror det? Viser vår framdrakt hånd og vårt sjelvende «Kan du tilgi meg?» til vår neste at jeg venter Jesus i løpet av dette døgnnet og kan derfor ikke leve med noe uoppgjort i mitt liv? Viser min behandling av penger at jeg tror dette, eller er det nettopp her jeg er med å sår tvil? Hva med omsorg for sjelene, de lunke, de fratagne, de likegyldige, de som aldri har hørt evangeliet – ber jeg for dem, vinner jeg for dem med liv og ord som om jeg nettopp nå hadde min siste sjanse til å be, leve, vinne? Er *min*, er *din* hverdag et strek *under* eller et strek *over* denne store sannheten vi her har snakket sammen om?

Kjære bror og søster! Kanskje du synes jeg har «skutt over målet», satt det hele for mye «på spissen», overdrevet... Men jeg kan ikke slå av på det. Det har brent så lenge her inne i hjertet. Og om nå

Når livet visker Ordet ut...

PETRA SVEUM:

site. Vinesbyrdet grep alle og enhver og førte til at mange, mange nok stilte seg det spørsmål som skulle og burde være et hverdagens spørsmål for oss alle: «Om han kom i dag, hva så med meg?»

Etter møtet inviterte denne fruen noen venner på en kopp te. Kjære, det var jo tidlig kveld... I den hypermoderne og utsøkt møblerte leiligheten fikk de også se saker og ting kjøpt inn i løpet av siste utenlandsopphold. Det var duker i alle mønstre, farger og størrelser, stoffer i mengdevis både til døtrene, søsken og andre slektninger og souvenirer fra den mest «kunstneriske» sølje til vanlig basararbeid. Men etter hvert som fruen viste fram disse tingene, snakket og forklarte, var det som

med seg hjem til mat og prat, og snart var de fleste møtedeltakerne gruppert i større og mindre flokker rundt kveldsbordet i de forskjellige hjemmene.

Hos eldstebor K. gikk praten livlig. Damene ble med fruen i kjøkkenet mens hun ordnet i stand maten, og der ble vårens moter inngående drøftet. Kjære, vårkåpen var jo allerede blitt to år... og hatten, ja, tross sin beskjedne alder på ett år, var den likevel ikke brukbar i år. Snart er de alle benket rundt salongbordene i stuen hvor de nye møblene får sin etterlengtede og forhåpentligvis forfjente ros. Mannfolkene er opptatt av å prate bil, hytteutvidelse, ferieplaner osv. Alvoret fra profet-uken er borte, pratet vekker

tykke teppers tid, i Coca-Cola-tiden. En må sannlig følge med. Så ble det samtalt, diskutert, gjort overslag, foreslått snart det ene, snart det andre i forbindelse med millionbygget. Igjen var budskapet fra den profetske uke glemt.

Igjen ble det alvorlige spørsmålet visket ut med det samme viskelær. Ja, hva skulle de vel gi til svar her? Hvem skal overta millionbygget når bruden er hentet? Hvem skal da bruke talerstol, bønnerom, aktivitetstom og alt det andre? Hvem skal ha det og hva vil det da bli brukt til?

Det er bare tre enkle eksempler. De kan nok mangedobles. Nå vil jeg repetere spørsmålet og den gangen direkte til deg og meg: «Hvem skal så ha det vi har sam-

hvorlån både presse og radio nå i inn- og utland er med og proklamert tegn etter tegn på at Jesu genkomst er nær forestående. Det hele minnet ut i en sterk appell om å være rede hver tid og stund og å leve som om hver dag var den si-

PETRA SVEUM:

Når livet visker Ordet ut . . .

ste. Vinesbyrdet grep alle og enhver og førte til at mange, mange nok stilte seg det spørsmål som skulle og burde være et hverdagens spørsmål for oss alle: «Om han kom i dag, hva så med meg?»

Etter møtet inviterte denne fruen noen venner på en kopp te. Kjære, det var jo tidlig kveld. . . I den hypermoderne og utsøkt møblerte leiligheten fikk de også se saker og ting kjøpt inn i løpet av siste utenlandsopphold. Det var duker i alle mønstre, farger og størrelser, stoffer i mengdevis både til døtrene, søsken og andre slektninger og souvenrer fra den mest «kunstneriske» sølje til vanlig basstarbeid. Men etter hvert som fruen viste fram disse tingene, snakket og forklarte, var det som om ordene fra det mektige budskapet hun brakte i møtet tidligere på kvelden, ble visket mer og mer ut. Hun trodde jo ikke selv på sitt eget budskap. Hadde hun det gjort, var vel pengene blitt brukt til noe fram og som hun, etter eget vitnesbyrd, måtte forlate hva tid som helst. Livet visket Ordet ut. I byen X, hadde de nettopp hatt en «profetisk uke». Hvert møte

så ha alt det du har samlet?» Hvem skal ha det *du* har samlet? – En skulle tro at etter en slik uke og en slik mektig avslutning, skulle hver ha nok med seg og sitt og skynde hjem til lønnekammerkrok og stillhet, men nei. . . Den ene bad andre

med seg hjem til mat og prat, og snart var de fleste møtedeltakerne gruppert i større og mindre flokker rundt kveldsbordet i de forskjellige hjemmene.

Hos eldstebroer K. gikk praten livlig. Damene ble med fruen i kjøkkenet mens hun ordnet i stand maten, og der ble vårens moter inngående drøftet. Kjære, vårkåpen var jo allerede blitt to år. . . og hatten, ja, tross sin beskjedne alder på ett år, var den likevel ikke brukbar i år. Snart er de alle benket rundt salongbordene i stuen hvor de nye møblene får sin etterlengtede og forhåpentligvis forfjente ros. Mannfolkene er opptatt av å prate bil, hytteutvidelse, ferieplaner osv. Alvoret fra profeten er borte, pratet vekker. Ordene fra det brennaktelige spørsmålet de ble stilt overfor tidligere på kvelden, var visket ut. Ja, for hva skulle de vel svare på den nærgående spørsmålet: «Hvem skal så ha alt det du har samlet» – gardero-ben, møblene, bilen, hytten osv? Det var slett ikke så lett å svare. Det var mye lettere å viske det hele ut med materialismens store og virkningsfulle viskelær. . . Livet visket Ordet ut!

tomme stolene langt flere enn de besatte, for ikke å snakke om når det var bønnemøter. . . Da ropte så å si hver stol sin tomhet ut i tomheten. . . Men en må jo følge med tiden og utviklingen. En lever jo i de flotte lysekroners tid, i de

tykke teppers tid, i Coca-Cola-tiden. En må sannelig følge med. Så ble det samtalt, diskutert, gjort overslag, foreslått snart det ene, snart det andre i forbindelse med millionbygget. Igen var budskapet fra den profetiske uke glemt.

Igen ble det alvorlige spørsmålet visket ut med det samme viskelær. Ja, hva skulle de vel gi til svar her? Hvem skal overta millionbygget når bruden er hentet? Hvem skal da bruke talerstol, bønnerom, akustikk og alt det andre? Hvem skal ha det og hva vil det da bli brukt til? Dette er bare tre enkle eksempler. De kan nok mangedobles. Nå vil jeg repetere spørsmålet og den gangen direkte til deg og meg: «Hvem skal så ha det vi har samlet?» «Hvem skal ha det *du* har samlet?» «Tror du at det er sant dette at Jesus snart kommer for å hente oss? Tror du at det like gjerne kan skje i dag som om ti-tvettre år? Vil du bli med ham? Ja, visst! Men hvem skal så ha det du har samlet?» Søster! Broer! se over din eien-dom! Hvem skal ha det? Kikk litt i din «4-5-6-sifrede bankbok». Hvem skal benytte seg av de høye

tallene når du er flyttet? Om en alkoholiker eller narkoman kom til deg nå i dag og bad deg om noen kroner til narkotika, ville du gi ham noe? «Nei, ikke en øre til den slags», hører jeg deg si. Men når du hentes hjem, blir bankbok og pengekrin igjen, og da kan du slett ikke kontrollere hva det blir brukt til. I den store og dype fortvilsen som følger etter bortrykkelsen, er jeg sikker på at mange av de som er latt tilbake, vil søke inn i narkotikaens drømmeverden i sin bitre nød, og da kanskje ved hjelp av *dine* midler, penger du samlet deg ved iberdig arbeid og mye slit. Du, inn det da ikke bedre at du vekslet inn disse midlene nå mens du har «etendomsretten», vekslet dem inn i «Evangelie-banken» der det blir brukt til å redde sjeler for himmelen?

Og dere som bygger og restaurerer lokaler – hvem skal om kort tid overta disse lokalene? Går det an å sitte på talerstolen søndag formiddag eller kveld og forkyne under tåter at vi er kommet inn i aller siste time av vår ventetid på Jesu genkomst og så neste dag bevilge og bestemme hundre-tusener av kroner til nybygg eller restaurering? Ja visst går det an, men så blir da også hver hundrekroning som en strek over sannheten fra søndag og hvert spadtak som en skygge for sannheten. Det er klart at Guds hus skal være både pent og nyttig, men det er langt fra det nivået og til luksus. Mer enn en gang har vi vært vinere til at misionærer og misionærskandidater er blitt hindret fra å komme ut fordi menigheter hadde byggeplaner og kunne ikke ha noe underhold. Er det klok investering tro? Det høres om millionbygg både her og der, tilmed nå i vår tid. Jeg har lyst til å si det klart

f.eks. én million, ville dere for den kunne bygge 15-20 kirker i sten el-ler 50-60-70 i tre her ute. Tenk på det! Ville dere bruke den ene millionen til evangelisistlønninger, ville dere kunne lønne minst 5000 – fem tusen – evangelister i ett år! Lokale våre får vi ikke med oss når Jesus kommer, men sjelene vunn- net ved disse fem tusen blir med. La oss så til slutt stige ned fra million-stillaset og ned på grasrot-plan igjen. Hva med oss nå? Tror vi på det vi lytter til og det vi selv vitner om at Jesus kommer når som helst? Viser vi i hverdagen at vi tror det? Viser vår framrakte hånd og vårt sjelvende «Kan du tilgi meg?» til vår neste at jeg ven-ter Jesus! I løpet av dette døgn og kan derfor ikke leve med noe uoppgjort i mitt liv? Viser min be-handling av penger at jeg tror det- te, eller er det nettopp her jeg er med å sår tvil? Hva med omsorg for sjelene, de lunke, de fratåne, de likegyldige, de som aldri har hørt evangeliet – ber jeg for dem, vitner jeg for dem med liv og ord som om jeg nettopp nå hadde min siste sjanse til å be, leve, vitne? Er *min*, er *din* hverdag et strek *un-der* eller et strek *over* denne store sannheten vi her har snakket sammen om?

Kjære broer og søster! Kanskje du synes jeg har «skutt over målet», satt det hele for mye «på spissen», overdrevet. . . Men jeg kan ikke slå av på det. Det har brent så lenge her inne i hjertet. Og om nå dette ikke gjelder deg, om du nå legger bladet likegyldig fra deg, så la meg få lov å hviske noe til deg mens du legger bladet sammen: Om du ikke er i behov av å be for deg selv nå, så vær så snill å be for henne som har skrevet dette. Be om at evner, krefter, liv og alt må leves i lyset og tonen fra kongso- det: «Se jeg kommer snart», og at hverdagens svar må bli et heljert- tet «Amen, ja, kom Herre Jesus!»

KS

KORSETTS SEIER

NR. 98 – ONSDAG 7. DESEMBER 1977 – 74. ÅRG. – PRIS KR. 1,25

Til forsømte felt

Petra Sveum.

Mitt vitnesbyrd

«... gjør en evangelists gjerning, fullfør din tjeneste!» 2. Tim. 4,5 c.d.

Det er over tretti år siden dette ordet ble «mitt» sånn rent personlig, gitt meg av en gammel, god Herrens tjener i et av livets mange valgkamper. Siden har dette ordet vært ett av «mine» og stått der som en rettesnor i så mange høve.

I 1945 fikk jeg spørsmål om å reise som barne- og yngresarbeider i Oppland Indremisjonskrets. Da stod lærerkullet i veien og førte meg til folkehøyskole og lærerskole. Atte år senere fikk jeg

forespørsel igjen og da som fast ansatt ungdomsarbeider i kretsen. Etter mye bønn om klarhet og ledelse ble svaret også denne gangen negativt og det var to grunner. For det første kjente jeg meg ikke «ferdig» i kretsen der jeg arbeidet som lærer og for det andre var det så vanskelig for meg å skulle ha lønn for å reise rundt som forkynner. At andre gjorde det, var en annen sak, for de var jo predikanter, men jeg – det kjentes for vanskelig. Men nettopp i denne tiden var det en tanke, et ønske, en drøm som listet seg inn i sinnet og fikk meg til å gi meg selv følgende løfte: «Når studie gjelda er betalt, skal jeg «gi et år» til avsidesliggende, forsømte plasser.» Til dags dato er ikke dette løftet innfridd slik jeg tenkte og mente det og det av den enkle grunn at Gud hadde andre planer for meg. Det ble pinsevekkelsen istedenfor indremisjonen og Zaire istedenfor forsømte felt i Norge, men jeg beklager så visst ikke det, nei, tvert om. Disse årene har vært de aller rikeste i mitt liv.

For ca. ett år siden da tanken på «langperm» og kvileperiode her hjemme begynte å ta form, dukket igjen dette paulinske ord fra 2.

Tim. 4 fram sammen med mitt eget lille «drømme-løfte» fra femtiåra, og da med tanke på denne tiden her hjemme denne gangen. Som lærer burde en selvsagt gå inn i skolen igjen, men det er snart 20 år siden jeg forlot den norske skolestue, og jeg kjenner meg svært så «akterut-seilt» i dagens skolesituasjon, ikke minst med tanke på miljø og disiplin. Dessuten må jeg villig innrømme at fremdeles er det avsides og forsømte steder som ligger hjertet nærmest, slike plasser der få og ingen har lyst til å besøke. Jeg har allerede gjort menigheten min, Betania i Larvik, kjent med dette, og der har jeg som vanlig møtt en enestående forståelse. Derfor våger jeg å være helt åpen og si det slik: Skulle det være noen plasser som sjelden og aldri får besøk av vitner og som derfor er fornøyd med et svært lite sådant for å delta på møter og samvær, gjerne bønnedager, – så gi meg et lite vink. P.g.a. begrensede krefter må det bli for minst en uke av gangen da reiseutgiftene og – strabasene ellers vil bli for store og kreftene for små.

Framfor alt må jeg få be *deg* som leser dette at du ber for meg at jeg også her hjemme må få nåde til å gjøre en evangelists gjerning og framfor alt at jeg må få fullføre min tjeneste der Gud vil og slik han vil det.

Petra Sveum

Anbefaling

Misjonær Petra Sveum tilhører menigheten Betania, Larvik, og hun gjør kjent at hun ønsker å være med i evangelisk virke mens hun er hjemme fra Zaire. Hun er en dyktig forkynner og har menighetens

fulle tillit. Vi gir henne den aller beste anbefaling.

For menigheten
Betania, Larvik
Willy Torp, forstander